

Chương Bốn Mười Một

ÁC CHIẾN ĐỘT VI

Nhìn thẳng vào mặt đối phương, Giang Hàn Thanh sáng giọng:
– Xin Nhị cung chủ ra chiêu.

Nhị cung chủ nghiêm mặt:

– Bản tòa đã nói với các hạ thật rõ ràng, đêm nay nhất định phải thu lấy những tuyệt chiêu mà Ngũ Phương Môn đã mất, nghĩa là phải thu lấy tính mạng của các hạ, nhưng thu bằng một cuộc giao đấu công bình, bây giờ các hạ tiếp chiêu.

Thanh trường kiếm trong tay Nhị cung chủ theo tiếng nói cất lên không mau mà cũng không chậm, thanh kiếm đưa lên vừa đủ cho người nhìn thấy phương hướng phát chiêu.

Thanh kiếm đưa lên đâm thẳng về phía trước, nghĩa là xuất chiêu một cách tầm thường theo cách đánh chứ không tầm thường theo nội lực của Nhị cung chủ, vì khi đưa ra thì chậm, nhưng khi hơi gió thoáng lên thì mũi kiếm như đi tới trước rồi.

Giang Hàn Thanh rúng động.

Bằng vào một kiếm đầu thôi, một kiếm được giới giang hồ coi như là kim giao hữu thế nhưng cực kỳ lợi hại như thế, nếu kế tiếp những kiếm sau này thì có lẽ không làm sao tưởng tượng.

Chỉ bằng vào một kiếm này thôi, Giang Hàn Thanh biết ngay trận đấu đêm nay quả thật dữ nhiều lành ít.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, Nhị cung chủ khựng lại, còn Giang Hàn Thanh thì phải nhích ra sau.

Hình như bị thế chặn bất ngờ Nhị cung chủ cau mày lẩm bẩm:

– Thiên Long Phún Vụ... Các hạ là môn đệ của Trúc Kiếm Tiên Sinh?

Chỉ mới giao qua một kiếm mà đối phương nhận ra ngay lai lịch của mình, chuyện đó làm cho Giang Hàn Thanh giật mình nhưng người ta đã hô chính danh, tự nhiên là phải đối đáp, hắn nói:

– Nhân lực của Nhị cung chủ quả thật cao minh.

Nhị cung chủ lạnh lùng:

– Thảo nào Giang nhị công tử chẳng ngại ngừng khi chống đối với bản môn.

Nhưng rồi hắn vụt hét lên:

– Hãy đỡ chiêu thứ hai.

Ánh kiếm lại lóe lên nhưng lần này thì không còn chậm như trước nữa, chỉ thấy

cánh tay lay động thì thanh kiếm đã như chĩa ra, Giang Hàn Thanh nhận ra bốn phía cũng đều có ánh thép chập chờn.

Hai thanh kiếm lại chạm vào nhau, nhưng Giang Hàn Thanh không đỡ thẳng, hấn cho thanh kiếm đâm xiên, cốt tránh sức dội nhưng vẫn phải thối lui và cánh tay cảm thấy tê tê.

Nhị cung chủ đằng đằng sát khí:

– Giỏi lắm, người có thể đỡ được hai kiếm của bản tòa như thế thì quả đúng Hắc Kỳ Lệ Chủ không phải là đối thủ của người.

Càng nghe giọng nói của Nhị cung chủ cũng biến ra khác hẳn, thanh âm sau cùng phản phát như giọng nói đàn bà...

Giang Hàn Thanh giật mình, như vậy Nhị cung chủ này lại cũng như Tam cung chủ.

Và hấn mỉm cười:

– Nhị cung chủ quá khen.

Nhị cung chủ hừ hừ hai ba tiếng:

– Người hãy thận trọng đi.

Thanh trường kiếm lại vung lên muôn đạo hào quang lấp lánh, một chiêu từ bên phải nhưng khi nhắm mục tiêu thì lại về bên trái, trong khi đó thanh trường kiếm của Nhị cung chủ đã vung lên nhắm vào bảy trọng huyệt trên mình của Giang Hàn Thanh kích luôn bảy kiếm.

Giang Hàn Thanh không xem đó là nguy hiểm, hấn thi triển toàn bộ khinh công và kiếm pháp sư truyền đánh bạt luôn bảy đường kiếm hiểm ác của đối phương.

Nhưng cuối cùng, Giang Hàn Thanh vẫn bị Nhị cung chủ bức lui.

Bằng vào những đường kiếm gia truyền của Trúc Kiếm Tiên Sinh, lần trước nơi Yến Tử Cơ giao đấu với Tam cung chủ, Giang Hàn Thanh vẫn thấy còn thừa sức, nhưng bây giờ thì quả thật đã làm cho hắc cực kỳ rung động, hấn nghiêng răng triển lực bình sanh đem toàn bộ Long Hình Nhị Thập Bát Thức ra liên tục tấn công.

Quả nhiên, luôn sáu chiêu tung ra một lượt, mà toàn là những chiêu tuyệt học đã bức bức lui Nhị cung chủ và chính vì bức lui được đối phương hai bước mà tinh thần của Giang Hàn Thanh phấn chấn hơn lên.

Hấn nhún chân cho thân mình vọt thẳng lên và trông cái phi thân ấy hấn đưa luôn một chiêu cuối cùng của Long Hình Nhị Thập Bát Thức được tung ra, chiêu thức Long Quy Ư Dĩ nhoáng lên như điện xẹt.

Nhưng trong cái đánh dữ dằn ấy trong ánh hào quang chớp nhoáng của thanh trường kiếm Giang Hàn Thanh bỗng không còn nhận thấy bóng hình của nhị cung chủ nữa.

Và cũng ngay khi ấy, Giang Hàn Thanh chợt nghe hơi lạnh từ trên chút xuống.

Tự nhiên Giang Hàn Thanh vốn đã biết Phi Phượng Kiếm pháp của Ngũ Phượng Môn, kiếm pháp này chuyên phi thân từ trên trên đánh xuống cho nên khi thấy bóng của Nhị cung chủ và khi nghe hơi lạnh là hấn biết ngay...

Thanh kiếm trên tay lật đặt đảo ngang, Giang Hàn Thanh gom toàn lực sử dụng thế Long Du Quá Hải, từ đông sang tây từ nam sang bắc, thanh kiếm trong tay hấn biến đổi phương vị không ngừng, nhìn vào y như một núi kiếm càng lúc càng lên cao.

Nhị cung chủ cười gằn, thành linh lại nhún vọt mình lên bay ngang qua đầu Giang Hàn Thanh, đồng thời thanh kiếm chia làm hai mũi từ trên chĩa thẳng xuống hai vai của hấn.

Cứ như thế, cứ trong đường tơ kẽ tóc với hai thanh kiếm bén sát vào nhau gần trăm hiệp, Giang Hàn Thanh đã bị trúng luôn sáu bảy kiếm, tuy không nặng lắm nhưng máu cũng đã ướm mình...

Càng mang thương, Giang Hàn Thanh càng quyết liều sống chết thanh kiếm trong tay hấn càng nhanh nhẹn dị thường, Nhị cung chủ thét lớn:

– Giang nhị công tử bây giờ mà chưa chịu buông kiếm thì còn đợi chừng nào nữa?

Cũng trong lúc ấy, bên tay Giang Hàn Thanh chợt nghe một giọng truyền âm nhập mật:

– Bây giờ mà chưa chịu đi còn muốn bỏ mạng ở đây sao?

Tự nhiên, Giang Hàn Thanh nhận ngay ra đó là giọng của Tam cung chủ, một giọng nói kinh hoàng...

Hấn chợt như tỉnh ngộ, đúng rồi, mục đích của mình là đột vi mà, chạy chứ đâu phải liều sống chết?

Nhưng hấn vẫn không để lộ ý định của mình hấn vẫn tận dụng toàn lực đánh luôn năm sáu kiếm và chờ khi Nhị cung chủ chuẩn bị phản công thì hấn cất mình lao nhanh ra cửa.

Cách Thiệu Ngũ và Phi Cảnh đại sư vốn là những người đã từng tham chiến, họ tuy đứng ngoài nhưng mắt họ vẫn theo dõi từng cử động một, cho nên khi thấy Giang Hàn Thanh vừa cất lên thì họ cũng cất lên.

Giang Hàn Thanh xông ra bằng thế kiếm trước người sau, hấn đã dùng toàn lực nên ai muốn ngăn cũng không phải dễ...

Tam cung chủ đứng án ngay giữa cửa, thấy khí thế quá mạnh, nàng kêu lên một tiếng kinh hoàng và nép hấn một bên...

Giang Hàn Thanh vẫn cứ theo đà đó lao ra.

Tam cung chủ vì thế địch phải nép ngang nhưng thanh kiếm trên tay vẫn dùng thế hậu công, vừa nép ngang thì thanh kiếm trên tay cũng vừa phóng ra thật lẹ...

Nhưng tự nhiên không thể lẹ hơn sức bay ra của Giang Hàn Thanh, mũi kiếm của Tam cung chủ phóng theo bất ngờ lại trúng ngay vào kiếm của Nhị cung chủ vừa rượt

theo đâm tới.

Một tiếng dội đình tai điếc óc, lửa nhoáng tứ tung, Nhị cung chủ tuy không bị dội nhưng cũng phải khựng lại, còn Tam cung chủ thì thối lui luôn ba bước.

Trước kiếm của Cách Thiệu Ngũ và thiền trượng của Phi Cảnh đại sư vốn song song truy kích, nhưng bây giờ thì họ cũng mất đà vì cái đụng thành linh của Nhị cung chủ và Tam cung chủ.

Nhị cung chủ lật đật thu kiếm hỏi:

– Tam cung chủ có sao không?

Tam cung chủ vừa thở vừa nói:

– Không... không sao.

Nhị cung chủ thét lên:

– Đuổi theo.

Vừa thét Nhị cung chủ vừa lao trước nhất.

Cách Thiệu Ngũ và Phi Cảnh đại sư lật đật lao theo.

Tam cung chủ đứng ngoài ngôi miếu, đôi mắt ẩn trong chiếc mặt nạ long lanh, hình như có vẻ yên lòng và cùng nhún chân theo hút phía sau.

Nhị cung chủ vừa ra khỏi cửa miếu thì nghe giọng cười thật của Giang Hàn Thanh độ cách đó gần mười trượng.

Nhị cung chủ giật mình, hình như không ngờ Giang Hàn Thanh lại có một độ khinh công như thế ấy...

Nhị cung chủ không còn thì giờ để nhìn lại phía sau, chỉ còn kịp nhún mình thi triển Phi Phượng thân pháp lao vút theo Giang Hàn Thanh...

Vừa khi Nhị cung chủ phóng mình lên thì có một luồng kinh lực từ đối diện đập thẳng tới y như một cơn gió lốc.

Bị tấn công thành linh, Nhị cung chủ hoảng hồn cúi đầu hạ mình trở xuống ánh mắt chiếu thẳng về phía trước:

– Kể nào đánh lên hãy chường mặt ra xem.

Cách Thiệu Ngũ và Phi Cảnh đại sư cũng vừa kịp tới tạo thế gong kèm dàn sang phía sau Nhị cung chủ.

Từ ven rừng một người thanh niên trạc tuổi hai mươi chậm chậm bước ra, hấn ăn vận theo lối thư sinh vẻ mặt rạng rỡ như trăng rằm.

Hấn chiếu đôi mắt như sao về phía Nhị cung chủ và mỉm cười:

– Có đây, tôi đây.

Nhị cung chủ thật không ngờ một con người như thế mà lại có thể tung ra kinh lực quá dữ dằn, hấn gần quắc mắt:

– Các hạ là ai?

Người thư sinh áo xanh đáp:

– Tôi nhất định phải xưng danh à?

Nhị cung chủ thân nhiên quay lại ra lệnh cho Phi Cảnh:

– Đại sư hãy nói chuyện cùng với hắn.

Và ngó Cách Thiệu Ngũ vẫy tay:

– Chúng ta hãy đuổi theo.

Nói vừa dứt thì cả hai ngưỡng cùng một lúc phóng lên...

Cùng một lúc với Nhị cung chủ và Cách Thiệu Ngũ, Phi Cảnh đại sư trản mình tới trước mặt gã thư sinh áo xanh quát lớn:

– Tiểu thí chủ...

Thư sinh áo xanh không đếm xỉa đến Phi Cảnh đại sư mà lại hướng theo phía Nhị cung chủ và Cách Thiệu Ngũ, giọng hắn thật điềm đạm:

– Nhị vị cần đi làm à?

Một đạo hồng quang nhoáng lên, thân ảnh của gã thư sinh áo xanh cũng lên cùng một lúc, chỉ bằng cái nhún chân thật nhẹ nhàng, hắn đã chặn ngang trước mặt Nhị cung chủ và Cách Thiệu Ngũ.

Phi Cảnh đại sư vừa nói ba tiếng “Tiểu thí chủ...” thì vụt ngẩn ngơ, lão không ngờ gã thiếu niên nhỏ tuổi mà thân pháp lại quá cao như thế ấy...

Nhị cung chủ chân chưa chấm đất thì kiếm đã nhoáng lên, Cách Thiệu Ngũ đồng thời cũng đã đẩy ra một chưởng.

Mượn vào thế phản đà, cả hai cùng sà xuống tránh ra hơn một trượng.

Đạo hồng quang từ trong tay của thư sinh áo xanh cũng vừa tắt hẳn, thân hình hắn cũng sà xuống theo ngay.

Nhị cung chủ chiếu tia mắt rờn rợn:

– Bắc kiếm đã tuyệt truyền quá lâu rồi, chẳng hay các hạ là môn đệ của ai?

Thư sinh áo xanh cười nhạt:

– Người như các hạ mà xứng hỏi câu ấy hay sao?

Nhị cung chủ nhìn thanh kiếm trên tay của đối phương cười ngất:

– Các hạ thân thủ phi phạm, nhưng đã phạm vào Ngũ Phượng Môn thì bản tòa tự nhiên là phải lãnh giáo cho phải phép.

Phi Cảnh đại sư vội bước lên:

– Kính bẩm Nhị cung chủ, vừa rồi bản tăng vẫn chưa kịp ra tay xin Nhị cung chủ hãy để hắn cho bản tăng thỉnh giáo.

Không đợi Nhị cung chủ trả lời, vừa nói xong thì chưởng lực của Phi Cảnh đại sư đã phóng thẳng vào ngực đối phương.

Không né mà lại chậm chậm đưa tay lên, gã thư sinh áo xanh nhắm ngay vào chưởng thế của đối phương đẩy tới.

Nhưng khi chưởng lực vừa tung ra, gã thư sinh áo xanh chợt thấy tình hình bất ổn, chưởng lực của hắn không gặp gì cản trở mà lại y như đánh vào không khí.

Hắn lật đật hít mạnh đờn điền thu chưởng trở về.

Phi Cảnh đại sư mỉm cười:

– Tiểu thí chủ hãy tiếp chưởng.

Vừa nói Phi Cảnh vừa nghiêng mình tới trước và chưởng lực cũng tung ra.

Gã thư sinh áo xanh vừa mới thu chưởng trở về thì nghe ngay một hơi lạnh ào ào bay tới, hắn giật mình và nhận ngay lão hòa thượng này thật là âm độc, hắn nghiêng răng ngưng tụ thần công đẩy mạnh trở ra.

Hình như đã từng biết rõ sự lợi hại về chưởng lực của mình cũng như sự đối kháng của đối phương, Phi Cảnh đại sư vừa cảm nghe hơi gió là đã lật đật thu chưởng trở về nhảy tạt sang bên.

Gã thư sinh áo xanh cười nhạt:

– Té xuống!

Ngọn chưởng đang đà đẩy tới bàn tay của hắn vụt lật ngang, Phi Cảnh đại sư không ngờ hắn lại đảo thế nhanh quá mức, nên lão chưa kịp nhấc mình thì đã loạng choạng thối lui luôn năm sáu bước, tự nhiên ai nhìn vào cũng biết thương thế không phải nhẹ.

Cách Thiệu Ngũ hét lên một tiếng, lão nhóng thẳng mình lên nhảy tới sau lưng gã thư sinh áo xanh, tay trái giương ra chụp vào Ngọc Châm Huyết, tay phải quật ngang vào Kiên tĩnh Huyết của gã thư sinh.

Một chiêu hai thức cùng tung ra một lúc, mà lại nhắm đúng vào hai tử huyết, xuất thủ như thế thật là vô cùng độc ác, nhất là lại công phía sau lưng, nhưng khi hai tay gần tới đích, Cách Thiệu Ngũ chợt giật mình.

Gã thư sinh áo xanh thành linh biến mất.

Cách Thiệu Ngũ lật đật thu thế lại.

Từ đằng sau của lão chợt nghe giọng nói lạnh lãnh của gã thư sinh áo xanh:

– Đã đang tâm đánh lén bằng độc thủ thì đừng trách tại hạ vô tình.

Cách Thiệu Ngũ biết nguy cơ đã đến lão ta không kịp quay lại thì lật đật chú mình tới trước thật nhanh để tránh đòn.

Nhưng chưa được nửa bước thì Cách Thiệu Ngũ chợt nghe vai bên phải như bị khối sắt đè nặng xuống, ánh mắt của lão như nổ đom đóm, chân lão chưa kịp chỏi thì thân hình đã ngã sấp xuống ngay.

Thấy đối phương chỉ nhấc tay hai lượt mà đã hạ luôn hai cao thủ của mình, Nhi

cung chủ tái mặt hét lên:

– Khá lắm, bản tòa xinh lãnh giáo.

Giọng nói tuy có lớn nhưng cũng không có vẻ vội vàng, thế mà tiếng sau cùng chưa dứt thì mũi kiếm đã xỉa thẳng vào yết hầu của gã thư sinh áo xanh.

Gã thư sinh áo xanh cười nhạt và trong tiếng cười chưa dứt thì từ trong ống tay áo của hắn một lần y như mống bạc bay ra.

Ánh sáng lóe lên, thanh kiếm của Nhị cung chủ chột hơi rung không còn cách nào hơn, Nhị cung chủ đành phải thối lui ba bước.

Gã thư sinh áo xanh không đánh tiếp, hắn cười nhạt và quay mình bỏ đi luôn.

Nhị cung chủ đứng sững như trông khi thấy gã thư sinh áo xanh bước đi khá xa thì vụt thét lên:

– Các hạ hãy nói rõ tánh danh.

Đã cách xa ngoài năm trượng, gã thư sinh áo xanh quay đầu lại đáp:

– Hàn Thiếu Sơn.

Tự nhiên Nhị cung chủ không lạ gì cái tên ấy, cái tên mà đã công nhiên chống đối Ngũ Phương Môn tại Giang Nam.

Nhưng lúc bấy giờ thì chỉ có Tam cung chủ là ngoại lệ.

Nàng đứng trước cửa miếu khẽ cau mày.

Và trong bụng nàng đã nói thầm kiểu phủ nhận: Không, nhất định hắn không phải là Hàn Thiếu Sơn, Hàn Thiếu Sơn là Giang nhị công tử... nhưng hắn là ai?

Ra khỏi cửa miếu, Giang Hàn Thanh nghiêng rặng thi triển Thiên Long Ngự Phong bằng mình đi như gió.

Chỉ trong nháy mắt hắn đã chạy xa gần ba dặm, quay nhìn lại phía sau không thấy bóng một người nào.

Lúc bấy giờ trời tối đen như mực, lại thêm những làn mưa lất phất, hơi lạnh thấu xương.

Qua một trận tận dụng toàn thân công lực, những vết thương trong người ra máu cũng nhiều, bây giờ đứng lại Giang Hàn Thanh mới cảm thấy choáng váng.

Nhiều vết thương nhưng không trầm trọng lắm, chỉ có vết thương nơi vai là có hơi sâu, nhưng cũng không sâu lắm, giá mà thêm vô một tý nữa thôi, nếu chạm sâu một chút xíu nữa là đúng vào động mạch, chẳng những cánh tay đành phế bỏ mà rất có thể máu sẽ ra nhiều hơn và hắn cũng khó bảo toàn.

Giang Hàn Thanh đảo mắt nhìn quanh và phóng mình vào khu rừng rậm thật nhanh, hắn tìm một góc cây thật lớn ngồi xuống định thần dưỡng sức.

Một mặt như vận khí bế huyết để cho máu dừng ra nhiều nữa, một mặt hắn lấy bình thuốc ra trút một viên cho vào miệng.

Hắn vừa dưỡng thần vừa suy nghĩ, đã khá lâu gã mạo Hắc Kỳ Lệnh Chủ đột nhập Ngũ Phượng Môn, chẳng những họ biết được tin tức khá nhanh mà hắn bị lộ tẩy một cách cũng khá nhanh.

Tại sao?

Tự nhiên là Ngũ Phượng Môn có người trong Vệ Phủ.

Như thế có phải Quách Diên Thọ đã dùng kế trà trộn vào trong Vệ Phủ?

Và người tiều phu có dáng đi lom khom là ai?

Nghĩ đến người tiều phu dẫn đường, hắn vụt nhớ tới tiếng thét của người ấy khi vừa vào đến cửa ngôi miếu.

Tiếng thét ấy hắn nghe rất quen tai...

Trong nhất thời, Giang Hàn Thanh khó nhận ra sự việc, nhưng bây giờ ngôi ôn lại, hắn thấy vấn đề tuần tự hiện ra trong óc hắn rất nhanh.

Một ý nghĩ thoáng qua, Giang Hàn Thanh vội đứng lên phi thân thật nhanh về hướng Vệ Phủ, hắn phóng mình qua đầu tường và rút thanh nhuyễn kiếm...

Và khi vừa nhảy xuống, Giang Hàn Thanh vùng té sấp, cái té của hắn phát ra tiếng dội khá lớn tiếp theo là có tiếng hít hã kêu lên:

– Giang đại công tử... Giang đại công tử đã bị thương...

Và một giọng nói khác nổi lên:

– Tào lão tứ, hãy phi báo Đơn đường chủ.

Giang Hàn Thanh lắng nghe và thầm nhủ: Cung Quan Võ bảo rằng Đơn đường chủ ngày mai mới trở về, thế mà không ngờ lại về trong đêm nay...

Qua mấy phút sau, Giang Hàn Thanh nghe có tiếng bước chân gấp rút đồng thời nghe giọng nói của Đơn Hiểu Thiên:

– Giang đại công tử tỉnh chưa?

Tên hán tử đứng giữa từ nãy lên tiếng:

– Chưa, hình như thương thế nặng lắm...

Giọng nói của Đơn Hiểu Thiên giận dữ:

– Các người thấy Giang đại công tử mang thương nặng sao không khiêng vào mà lại để nằm đây?

Người ấy vội hỏi:

– Thấy Giang đại công tử hôn mê, thuộc hạ không dám động... chờ lệnh của đường chủ.

Đơn Hiểu Thiên bước tới xem xét và nói nhỏ:

– Trên mình có tất cả đến bảy tám vết thương, không có nơi nào nặng chỉ có vết trên vai hơi sâu, có lẽ vì máu ra nhiều nhưng không biết nội thương có nặng hay không?

Giang Hàn Thanh thâm công nhận Đơn Hiểu Thiên quả nhiên nhân quang chính xác chỉ nhìn qua là đoán trúng tình hình...

Nhưng vì đã giả đồ tự nhiên hẳn thấy phải giả đồ là nặng...

Đơn Hiểu Thiên ra lệnh:

– Hãy khiêng Giang nhị công tử vào trong, nhớ cẩn thận nhẹ tay nghe.

Đám thuộc hạ dạ ran và xúm lại khiêng Giang Hàn Thanh đi thẳng vào trong.

Đơn Hiểu Thiên nhật thanh nhuyển kiếm và khê cau mày lắm bả:

– Là môn đệ của Trúc Kiếm Tiên Sinh, thế mà bị thương như thế này thì thật là cũng lạ.

Hai tên thuộc hạ khiêng Giang Hàn Thanh vào thư phòng đặt nằm lên giường và Đơn Hiểu Thiên căn dặn:

– Tào Tứ, người hãy đến thông báo cho Cung phó đường chủ, nói rằng Giang nhị công tử thương thế nặng lắm hãy mau thỉnh Thanh Phong đạo trưởng đến đây.

Tên đại hán vâng lệnh lui ra, Giang Hàn Thanh thâm nghĩ: Không hiểu tại sao Thanh Phong Đạo Trưởng cũng có mặt nơi này?

Đơn Hiểu Thiên bước lại lấy tay chặn ngay ba hội huyết của Giang Hàn Thanh và bắt đầu vận khí.

Cảm nghe một luồng hơi nóng tuông theo huyết mạch, Giang Hàn Thanh giật mình, hẳn định giả đồ để thi hành ám kế, nhưng bây giờ Đơn Hiểu Thiên lại tưởng thật nên dùng nội lực để truyền vào, hẳn không dám để họ Đơn hao phí nên lật đật vận công bế huyết...

Đơn Hiểu Thiên thấy nội lực không truyền được, ông ta lấy làm lạ nhưng ông ta lại không dám dùng mạnh quá vì sợ có phản ứng bất lợi.

Ngay lúc ấy thì Cung Quan Võ và Thanh Phong đạo trưởng bước vào.

Đơn Hiểu Thiên lật đật nói:

– Xin đạo trưởng xem đùm thương thế của Giang nhị công tử

Thanh Phong đạo trưởng sửng sốt:

– Giang đại công tử hay Giang nhị công tử?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Đạo trưởng và Chu hộ pháp đến đây thì bạn phải lo khám bệnh cho Lý lão trang chủ nên tại hạ không có thì giờ nói rõ, đây là Nhị công tử Giang Hàn Thanh, nhưng hiện đang giả trang đại công tử.

Thanh Phong đạo trưởng gật gật đầu bước tới:

– Có phải Giang nhị công tử bị kiếm thương?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Tại hạ vừa xem xét, chỉ có vết thương trên vai là hơi sâu, còn thì không đáng kể, nhưng có lẽ vì kịch chiến máu ra quá nhiều nên như thế ấy.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Từ sớm tới giờ chưa tỉnh à?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Tại hạ vốn không biết y thuật, không biết Giang nhị công tử nội thương như thế nào, vừa rồi tại hạ định truyền chân khí nhưng cũng không hiểu tại sao lại không thể xâm nhập vào cơ thể của Giang nhị công tử được?

Thanh Phong đạo trưởng cau mặt:

– Sao lại có chuyện như thế à? Được rồi, để bản đạo chẩn mạch thử xem.

Ngồi xuống chiếc ghế do tên thị nữ vừa mang lại, Thanh Phong đạo trưởng đưa tay bắt mạch.

Vốn biết Thanh Phong đạo trưởng tinh thông kinh mạch, cho nên hấn không dám dùng nội lực để ngưng hơi thở, hấn chỉ bế bá hội huyết lại thôi.

Xem mạch một hồi, Thanh Phong đạo trưởng vụt ngẩng mặt cau mày:

– Lạ quá...

Đơn Hiểu Thiên vội hỏi:

– Đạo trưởng thấy Giang nhị công tử ra sao?

Sợ vô tình tiết lộ làm hỏng kế hoạch của mình, nên Giang Hàn Thanh lật đật dùng truyền âm nhập mật để nói với Thanh Phong Đạo Trưởng:

– Tại hạ phát hiện nội bộ chúng ta có người của địch trà trộn, nên phải giả hôn mê để âm thầm tra xét, xin đạo trưởng giúp cho.

Ông ta cũng dùng truyền âm nhập mật mà hỏi lại:

– Nhị công tử phát hiện được những gì?

Giang Hàn Thanh nói:

– Xin đạo trưởng tìm cách cho họ ra ngoài chỉ còn một mình đại trưởng, văn sinh sẽ thuật kỹ đầu đuôi.

Thấy Thanh Phong đạo trưởng làm thinh trầm ngâm, Đơn Hiểu Thiên gạn hỏi:

– Chẳng hay Giang nhị công tử thương thế ra sao?

Thanh Phong đạo trưởng không trả lời mà hỏi lại:

– Đơn đường chủ bắt gặp Giang nhị công tử ở nơi nào?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Từ phòng của Lý lão trang chủ trở về, ngồi chưa cạn chung trà thì được phi báo rằng Giang nhị công tử vượt tường vào phủ là ngã xuống hôn mê...

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

– Đơn đường chủ chắc không biết Giang nhị công tử đi đến nơi nào chứ?

Cung Quan Võ cười nói:

– Lúc Đơn đường chủ vắng mặt tại hạ có nhờ Giang nhị công tử đề phòng hậu viên, như chuyện công tử ra đi thì tại hạ cũng không rõ từ bao giờ.

Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm:

– Chuyện này thật là lạ, mạch của Giang nhị công tử có phần loạn, chân khí hình như suy nhược, nhưng nếu nói rằng bị kẻ địch ám toán thì đáng lý Giang nhị công tử phải ngã tại trận chứ sao lại còn đủ sức về đây mà lại còn đủ sức vượt tường?

Giang Hàn Thanh rung động, hấn bất mãn dùng truyền âm nhập mật nói trước rồi, thế mà vị đạo trưởng này lại hình như còn muốn truy tra...

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Cứ theo đạo trưởng thì...

Thanh Phong đạo trưởng ngắt lời:

– Bần đạo biết Giang nhị công tử là môn đệ của Trúc Kiếm Tiên Sinh, kiếm thuật không phải là thấp kém cho nên trong trường hợp này chỉ có thể là...

Đơn Hiểu Thiên hỏi nhanh?

– Đạo trưởng nói có thể như thế nào?

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Có thể Giang nhị công tử phát hiện tung tích của kẻ địch, rồi trong lúc đuổi theo bị chúng vây công, cũng có thể họ đông quá nên Giang nhị công tử mang thương phá vây đào thoát, và vì quá sức nên về tới đây thì bị hôn mê.

Giang Hàn Thanh cười thầm, rõ ràng đoán mò, rõ ràng Thanh Phong đạo trưởng muốn kiếm cơ cho mình thế nhưng ông ta lại nói trúng y phong chốc.

Đơn Hiểu Thanh giật mình:

– Trong trường hợp thoát lực, nghe đâu rất nguy hiểm, nhưng chẳng hay đạo trưởng có thể...

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Bần đạo cũng chỉ đoán như thế thôi chứ cũng chưa có gì chắc lắ lắ. Bây giờ Giang nhị công tử chưa tỉnh nên cũng khó chẩn mạch, bần đạo thấy Đơn đường chủ nên đưa sang phòng vắng vẻ ít người để bần đạo chẩn bệnh cho chắc chắn.

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Vâng, như thế thì cứ để Giang nhị công tử ở đây, chúng tôi lui ra ngoài chờ đợi.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Không cần như thế đâu, bây giờ rồi cũng đã quá khuya, xin chư vị hãy đi nghỉ,

bắn đạo chấn mạch rồi còn điều hành phương vị kinh lục để sáng mai cho chư vị biết:

Ngay khi đó chợt nghe bên ngoài có tiếng của Trương Đắc Lộc:

– Có tin khẩn cấp, xin cho thuộc hạ bẩm báo với đường chủ.

Đơn Hiểu Thiên bảo Cung Quan Võ:

– Phó đường chủ hãy ra ngoài xem sao.

Cung Quan Võ đi ra, một lúc hần trở vào với bộ mặt khá nghiêm trọng:

– Có chuyện xảy ra nơi phòng của Quách Diên Thọ.

Đơn Hiểu Thiên nhướng mắt:

– Sao?

Cung Quan Võ nói:

– Theo Trương Đắc Lộc báo cáo thì vừa rồi hần nghe tiếng động lạ trong phòng của Quách Diên Thọ, hần đến gõ cửa nhưng bên trong lặng thinh, không thể chờ được hần xô cửa bước vào thì thấy Quách Diên Thọ nằm dưới đất hôn mê.

Đơn Hiểu Thanh hỏi nhanh:

– Sống hay chết?

Cung Quan Võ nói:

– Không chết nhưng hơi thở yếu lắm và không nói được.

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Như thế thì lão ta đã bị điếm á huyết.

Cung Quan Võ nói:

– Cứ theo Trương Đắc Lộc nói thì Quách Diên Thọ tay chân thường hay giật giật mắt thì lẽ đời, hình như bị trúng phong.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Có chắc là trúng phong hay không?

Cung Quan Võ nói:

– Theo huynh đệ thì rất có thể bị người ám toán.

Đơn Hiểu Thiên hừ hừ trong miệng:

– Ngũ Phượng Môn quả đã xem nơi đây là chỗ không người... Được rồi, để lão phu đến xem.

Và ông ta vòng tay nói với Thanh Phong đạo trưởng:

– Xin đạo trưởng cố lo cho Giang nhị công tử.

Nói xong ông ta cùng với Cung Quan Võ đi ra.

o O o